

Í MELDRINUM

Róland saman við fleiri öðrum hjartabörnum, og hann varð skjótt umringaður av forvitnum börnum. Onkur vildi hava at vita, um Róland ikki hevði verið bangin, men tað hevði hann ikki verið

Róland sigur, at tað er loyniligt, hvaðani hjartað kemur.

– Tað einasta, tey vilja siga mær, er, at talan er um eitt ungt, sterkt hjarta, sigur hann.

– Men ógvuliga takksamur eri eg, leggur hann afturat.

Upp á høgur tindar

Eftir at hava verið í Danmark í sjei mánaðir í sambandi við skurðviðgerðina, gekk leiðin heim aftur við Norrønu, og tað var av tilvild ein countrytúrur, so har varð hann róptur fram at heilsa upp á kend fólk, sum countrykongin, Hall Joensen, sangaran Kristinu Bærendsen og skemtaran, Hilmar Jan Hansen.

Heimkomin var stór mottøka at bjóða honum vælkomnum heim aftur, og har vóru vinfólk hjá mær, systkin, ommur og mostrar og vinfólk hjá foreldrunum.

Róland R. Biskopstø sigur, at tað gekk ómetaliga skjótt framá, og kroppurin hevur tikið væl í móti nýggja hjartanum.

– Eg havi gingið nógv í fjøllunum og havi verið uppi á fleiri fjallatindum og longu nýggju mánaðir eftir, at eg fekk nýggja hjartað, vóru vit –sama dag- uppi á Háffalli, sum er 647 metrar, uppi á Hálgaelli, sum er 503 metrar og uppi á Klakki, sum er 414 metrar.

– Tað stóð ikki á, sigur Róland.

Bíligur prísur fyri lívið

Men hóast Róland hevur tað sum fiskurin, slepst ikki undan, at lívið hevur nakrar avmarkingar.

– Eg taki nógvan heilivág at skerja immunverjuna fyri at minka um vandan fyri, at kroppurin leypur á hjartað og stoytir tað frá sær. Tað er ein javnvág, sum skal haldast ógvuliga neyv, tí taki eg ov nógvan heilivág, verður immunverjan so veik, at eg verði sjúk av øllum handa

slagi, men taki eg ov lítið, verður hon ov sterk og kann stoyta hjartað frá sær.

Men tað gongur alt upp á stás. Heilivágurin skal takast upp á klokkluslett klokkan 12 á miðdegi og á midnátt, 10 tablettir um dagin og sjei á midnátt.

– Eg skal taka heilivág alt lívið, men væntandi er, at nýtlan kann minkast nakað, sum frálíður.

– At immunverjan er veik, ger, at eg eri í 50% størri vanda fyri at fáa krabbamein í húðini enn vanligt er, og tiskil skal eg brúka sólkrem við faktor 50%.

Róland sleppur heldur ikki at

ein ógvuliga bíligur prísur at rinda fyri lívið.

– Annars kann eg liva eitt púra vanligt lív, so eg klagi ikki.

Hvílur í sær sjálvum

Hinvegin hevur Róland fingið grønt ljós frá læknum til at fáa sær eina kenning.

– Eg havi drukkið eitt sindur fyrr. Eg var sum nógvir aðrir ungdommar, gekk í býin og á festivalar og fekk mær kenning.

Men tað geri eg ikki longur, tí eg eri blivin trúgvandi, so eg havi fingið ein annan hugburð til rúsdrekka.

fall ein slíkur friður á meg, sigur Róland.

– Tað hjálpti eisini væl, at øll vóru alla tíðina opin og greiddi mær væl frá tí, sum henda skuldi.

– Sjálvandi kom tað sum ein hvøkkur, tá ið fekk at vita, at mín einasti møguleiki var at fáa eitt nýtt hjarta. Tað var hart at fáa at vita, men talan var ikki um nakran beinleiðis skelk, tí eg hvíldi rættiliga væl í mær sjálvum, og eg var væl fyrireikaður upp á tað. Og eg ivaðist ikki eitt sekund í at taka av tilboðnum.

Hann hevur heldur ongantið

uni. Hetta er ikki hjartað, sum mamma mín bar í móðurlívi. Men nú er tað bara mitt hjarta.

Tað er ógvuliga stórt at hugsa um, at eitt menniskja hevur latið lív og faktiskt er deytt fyri meg.

– Eitt menniskja hevur latið lív, og tey avvarðandi hava játtað, at hjartað kundi brúkast til at geva lív, og tað var so eg, sum fekk tað.

Og Róland hevur eisini gjørt av, hvat hann skal brúka lívið til.

Hann hevur altíð havt áhuga fyri sjónleiki. Stóð á palli fyri trimum árum síðani. Tað var í einum barnaleiki, og hevur hann síðani verið við í fleiri leikum um happing og annað.

– Nú fari eg í 10. flokk, og kanska fari eg á miðnámskúla eisini.

Men í øllum førum er tað greitt, at Róland ætlar sær at læra til sjónleikara.

– Øll fara altíð til Danmarkar, men eg kundi hugsa mær at roynt okkurt nýtt og farið til Íslands, Finlands, Noregs ella Svøríkis at lært til sjónleikara.

Róland á fløgu

Skjótt verður Róland eisini aktuellur á fløgu.

Lisa Frederiksberg varð so hugtikin av mínari søgu, at hon helt, at onkur átti at skriva ein sang um meg. Eg havi eitt systkinabarn, sum eitur Annbritt Lamhauge, og sum dugir væl at skriva sangir. Hon er í ferð við ein sang um meg á enskum, sum Lisa Frederiksberg fer at syngja. Tað liggur eisini í kortunum, at Steintór Rasmussen og eg skulu skriva ein sang um meg á føroyskum. Hetta er nokk so stuttligt, og tað eri eg nokk so spentur upp á, sigur Róland Reginsson Biskopstø.

– Tá ið eg var ringast fyri, gekk eg ikki trappurnar upp á loft, sigur hann. Níggju mánaðir eftir, at hann hevði fingið nýggja hjarta, var hann sama dag uppi á trimum høgum fjallatindum

eta nakað sum helst rátt, tí tað økir um vandan fyri bakterium.

– Eg sleppi ikki at eta skerpi-kjót, turran fisk, turra grind ella ein reyðan búff. Alt skal vera væl stókt ella væl kókað.

Stjørnufrukt og grapefrukt kann hann heldur ikki eta, tí tað mótvirkar heilivágin.

Róland skal helst ikki hava sløg inn á bringuna, so læknarnir hava sagt við hann, at hann kann gloyma alt um at verða nevaleikari ella wrestlari, tá ið hann verður vaksinn.

– Tað er til at liva við, tí tað hevði eg nú ikki ætlað mær kortini, sigur hann við einum skeivum smíli.

– Læknarnir hava eisini trútttað niður í hann, at hann má ikki fara at roykja.

Hann viðgongur, at hann hevur roykt, men tað er hann so hildin uppat við.

Hann heldur, at alt hetta er

– Beint áðrenn eg fór niður á Ríkissjúkrahúsið læt eg meg doypa í Betesta.

– Men serliga eftir at eg kom heim aftur eftir skurðviðgerðina, gekk eg í býin við vinmonnum, og tað var spennandi at royna ymiskt, so eg fylgdi við og í tí sambandi drakk eg onkuntíð.

Men trúgvandi vinfólk og systkin fingið hann á aðrar tankar.

– Tá ið eg lat meg doypa, gjørdi eg samstundis av at leggja alt í Harrans hendur og at seta mitt álit á hann. Tað gav mær ein frið, sum gjørdi, at eg var ongantið bangin fyri tí, sum skuldi henda.

– Onkuntíð var eg eitt sindur nervøs, men ongantið bangin.

Hann sigur, at tað hjálpti sær ómetaliga væl at vita, at nógv fólk vóru í forbøn fyri sær.

– Tað varð biðið fyri mær heilt úr Klaksvík til India, og tað merkti eg ómetaliga væl, tí tað

verið í nakrari sálarligari kreppu, sum so mong onnur koma í, sum koma í eini slíkari sermerka støðu, at tey skulu hava eitt nýtt hjarta.

Hann sigur, at hóast hann var doyptur í Betesda, gongur hann eisini í Kelduna, og hann hevur eisini staðið gubbi.

– Eg gangi ikki so høgt upp í, hvar eg eri á mæti, leggur hann afturat.

Nú er tað mitt hjarta

– Róland sigur, at nú gleðist hann um tað nýggja lívið, hann hevur fingið.

– Eg fylli 2. mars, so tá halda vit føðingardag, Men 5. november er eisini ein heilt serligur dagur, tí tá fekk eg lívið einaferð afturat, so tann dagin halda vit eisini.

Hugsar tú nakrantíð um at tú hevur eitt fremmant hjarta í sær?

– Kanska eg gjørdi tað í fyrst-